

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Aabenbaring, Kunst og Vidskab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 289. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_312_10-txt-shoot-idm1680/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

At nu Betragtningen lader sig forsvare og bevise for enhver som har Aand, og hvem der ikke giver Aanden Magt, kan jo ikke tale med om Kunst og Vidskab, det tror jeg at have vist; men overflødig er det dog neppe, med et Par Ord endnu at pege paa, hvortledes denne Betragtning af Konsten forholder sig til hvad man, deels med, og deels uden Høie sædvanlig kalder dens Værk.

Hjertets Dannelselse, som Konstens Værk er en Begivenhed, som udfylder hele Tiden og omfatter hele Verden, thi Konsten ligger i Dredet, som skabte Mennesket til sit Billede, og vil aabenbare sig deri. Begivenheden maa nødvendigvis omfatte Alt hvad der staaer i Forbindelse med Menneske, Hjertet, altsaa, Alt hvad der er Gienstand for dets Fornemmelse: alt Sandfæltigt, og heraf følger nødvendigvis en, hele Verden omfattende Uttring af Konsten, som dog skal være den indvortes Betydning underordnet og staae i dens Tjeneste. At nu i denne Uttring Dredet igjen maa spille Hovedrollen følger af sig selv, og saaledes bliver da udvortes Digte-Konsten den egentlige Kunst, som baade virker umiddelbar til det store Mened, ved at virke paa Hjertet, og middelbar, ved forestøilig i Dredet, at forbinde hvad der efterhaanden skal forenes, ligesom Digte-Konstens Værk: aandigt Kvad, er

Forbilledet paa, hvad der i en høiere Mening skal blive af Hjertet: af Mennesket, aandigt forbundet med hele Verden, som dens Hoved. Hvortledes nu Alt hvad man ellers kalder Kunst, har udviklet sig af, eller, i modsat Fald, er kun et Udykke fra Digte-Konsten, var saare nemt at vise; og hvem tvivlet vel om, at Digteren malede med Farver, og byggede af Marmor, længe forend Noget rørte enten Pensel eller Meisel! Hvem ser ikke, at naar Haanden, uden at følge og tjene aandig Syn og Sang, vil selv giere Noget, da over den kun et Handværk, hvorpaa Legemet vel, men Aanden aldrig kan sætte Pris! Hvem kan ikke forstaae, at naar man gjør Vers, som intet Aandigt udtrykke, da driver man ogsaa et Handværk paa Digte-Konstens Regning, og stræder kun at narre sig selv og andre, ved at misbruge Billed-Sproget, der beholder sin Klang og sandfæltige Bemærkelse, men taber sin Betydning, naar det misbruges til at udtrykke sandfæltige Følelser og Forhold, som Noget i sig selv.

Jeg veed jo alt for vel, at disse Ting i vor Kunstgale Tid, kunde høilig trænge til en nøiere Udvikling, men deels hjalp den sagtens ikke stort, thi naar man gier sig gal med Kunst, da er det jo netop, fordi man ikke vil være klog, og deels

